

lang række af dem, som skal sige noget, der kan kaste lys over sagerne, kan henvise til, at de risikerer en påtale eller en næse og derfor ikke ønsker at udtale sig. Det er nævnt i § 5, og jeg synes, det ville være godt, hvis ministeren ville kommentere det.

Lad os prøve at samle op: Enhedslistens holdning er altså, at vi vil stemme for en undersøgelse, men vi er meget betænkelige ved, at der åbner sig en mulighed for, at de relevante personer kan nægte at udtale sig.

Man kunne måske sige, at de ting kunne være ordnet før fremsættelsen og kunne være diskuteret igennem med dem, der støtter forslaget. Men det har regeringen ikke valgt. Regeringen har valgt at køre alene, og det er jo noget, regeringen selv afgør. Men vi regner med, at for at kunne komme videre og få et flertal for denne lovgivning vil regeringen tage en snak med de partier, som er positive, så vi også kan få de ting, der mangler, på plads.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg har ikke tænkt mig at reagere her og nu på Enhedslistens forskellige forslag til ændringer, eller hvad det nu skal være. Det er klart, at det får vi en forhandling om i Retsudvalget, og jeg er også sikker på, at vi på vanlig vis involverer justitsministeren i det.

Men jeg har et argument, hvis hr. Søren Søndergaard mangler det – selv om han jo normalt ikke synes, han gør det – for at inddrage punkt 1 i § 2, stk. 1, altså det samlede begivenhedsforløb i forbindelse med urolighederne på Nørrebro. Jeg mener i hvert fald, det er ganske nyt, og det fremgår af bemærkningerne nederst i venstre spalte på side 5, hvor der står:

»Undersøgelsen skal således bl.a. omfatte spørgsmål om de ledelsesmæssige dispositioner, herunder med hensyn til politiets uddannelse, udrustning, beredskab, planlægning m.v. i relation til begivenheder af den art, der fandt sted på Nørrebro.«

For os at se er dette noget nyt i forhold til det, daværende rigsadvokat Asbjørn Jensen blev sat til at undersøge, og heri finder jeg et meget væsentligt argument. For mit partis vedkommende har det været væsentligt at få disse aspekter med lige siden august 1994, da vi så det første resultat af Asbjørn Jensens undersøgelse, og det synes jeg hr. Søren Søndergaard skulle prøve at forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Lad det lige være helt klart: Vi kunne ikke drømme om at stemme for forslaget, hvis det kun havde drejet sig om punkterne 2 og 3, det vil jeg godt lige sige med det samme. Hvis det ikke havde drejet sig om, hvad der skete på Nørrebro, ville jeg synes, det var en overdreven øvelse. Det er Nørrebrobegivenhederne, der er så alvorlige, at der skal sættes noget i gang, og at opklaringsfasen har taget sig lidt mellemamerikansk ud i perioder, vil jeg ikke bestride.

Men jeg vil godt spørge hr. Søren Søndergaard: Hvorfor skulle det være så plad umuligt at finde ud af, om der var to eller tre skudepisoder? Det kan godt være, det er svært at huske, hvem der råbte hvad – det vil jeg godt medgive, og det skal man få undersøgt og foretaget afhøringer og set, hvor langt man kan komme med. Men var der to eller tre skudepisoder, og hvem undlod at tage hånd om tingene, så man kunne få lavet et ordentligt opklaringsarbejde umiddelbart efter, som man ellers gør det, når politiet har været indblandet? En række af den slags ting har overhovedet ikke været fremme, fordi de relevante personer overhovedet ikke har været afhørt.

Jeg mener, at da vi havde tamilsagen, var der også gået flere år, da en person blev dømt for falsk vidneforklaring, og her var det altså ikke nok bare at sige: Jeg kan ikke huske noget! Der var ganske vist et andet tilfælde, hvor det var nok at sige, at man ikke kunne huske en dyt, men det har vedkommende måttet leve med siden hen. Og jeg tror ikke, nogen har lyst til at være kendt som den, der ikke kan huske mere, end hvad der kan stå på et postkort. Hele den sag viste, at man faktisk godt kan huske temmelig meget, hvis man skal.

De fleste af de mennesker, der skal afhøres i forbindelse med sagen her, er også oprigtigt interesserede i at få det hele afklaret. Jeg tror, det er meget få af de mennesker, vi skal have afhørt, som er modvillige over for at få sagen opklaret, så jeg ville egentlig godt spørge hr. Søren Søndergaard, hvorfor han ikke tror, vi kan få noget nyt at vide – især i betragtning af, at de mennesker, der skal afhøres, aldrig er blevet afhørt. Det er f.eks. vigtigt at vide, hvor mange skudepisoder der var, og det må vi altså kunne få at vide.